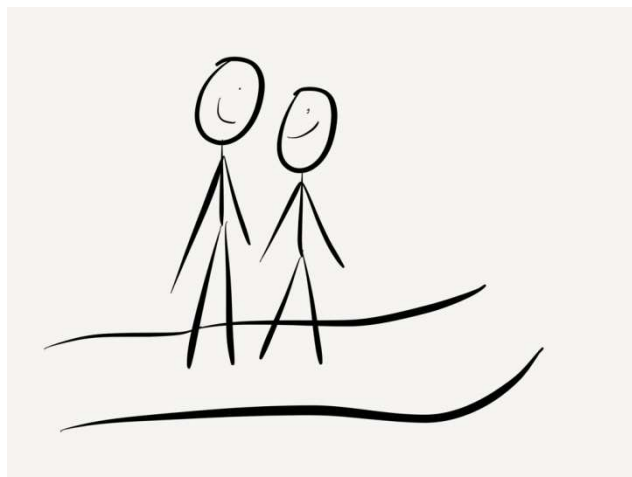

COACHING, UNA EXPERIÈNCIA ENRIQUIDORA

Tots els professors d'idiomes sabem que ensenyar és una tasca creativa i motivadora. A les EOI tenim unes aules molt ben equipades, les tecnologies al nostre abast, material de qualitat i grans companys amb qui treballem i compartim experiències, però si una cosa fa que la nostra tasca sigui apassionant són els alumnes. La varietat d'alumnes que tenim, amb els seus bagatges, les seves fortaleses, les seves pors i les seves motivacions fan que cada classe sigui diferent, i tot i que soni a tòpic, ells són la raó per la qual treballem.

A l'EOI Girona, després d'anys de formació en noves tecnologies, plataformes virtuals, pissarres digitals, web 2.0 i altres aspectes metodològics, vam decidir que treballar en una formació on els nostres alumnes fossin els protagonistes era important.

La proposta va venir de la mà de la professora de català Maria Mir, que havia fet un curs telemàtic sobre *Coaching* i n'havia quedat molt satisfeta. El primer que vam fer va ser definir què volia dir aquest concepte i com es podia aplicar a l'àmbit docent. Després de fer recerca, vam entendre que el *coaching* era una manera d'acompanyar l'alumne en el seu procés d'aprenentatge on era ell i només ell el responsable d'aquest procés. De fet, que l'alumne és el nostre punt de partida de les nostres classes no és cap secret, ans al contrari, però volíem reflexionar i veure si ho estàvem fent bé i també volíem treballar i aprofundir en aquest acompanyament a l'alumne.

Així doncs vam contactar amb en Francesc Sedó, docent i *coach* (que va ser qui va fer el curs telemàtic de *coaching* de què ens havia parlat la companya de català), i el vam convèncer perquè vingués al nostre centre a fer-nos un curs de quinze hores. Més de la meitat del claustre va decidir assistir al curs de

coaching i, a més, sis departaments hi tenien representació: alemany, anglès, francès, rus, italià i català. Érem una bona colla amb ganes d'aprendre. Fariem un tastet de *coaching*!

Durant les cinc sessions que vam fer, el formador va introduir-nos a la filosofia del *coaching* i vam fer pràctiques i dinàmiques d'aula. En aquest article no les explicaré sinó que faré un breu resum d'algunes de les idees que tots els professors que vam assistir al curs considerem importants.

Què seria una metodologia *coaching* aplicada a l'àmbit docent? Doncs bé, podríem dir que és aquella que es basa en una conversa entre l'alumne i el professor. El professor parla amb l' alumne, però qui porta el pes de la conversa és l'alumne. És a dir, l'alumne decideix de què vol parlar, quins són els temes que vol treballar, discutir, aprofundir o millorar. Llavors, un es podria preguntar: quin és el paper del professor? Hi pinta res? Oh, i tant! Partim de la base que l'alumne té un objectiu en ment, vol aconseguir una cosa però té dubtes sobre com aconseguir-ho. El docent és el responsable de fer preguntes a l'alumne, preguntes obertes i poderoses, que facin que l'alumne, d'una banda, vegi si el seu objectiu està ben formulat (és un objectiu realista? Depèn d'ell? És factible?) i d'una altra, sigui capaç de trobar la manera d'aconseguir aquest objectiu amb les eines que li proporcioni el *coach-docent*.

Una de les dificultats que ens podem trobar els docents quan volem adoptar aquesta metodologia és que tenim tendència a donar consells. Amb les nostres millors intencions volem dir a l'alumne tot allò que pot fer per aconseguir l'objectiu que vol. El *coach*, però, no té aquesta funció: no dóna consells i no jutja, sinó que escolta i ajuda amb les seves preguntes a fi que l'alumne faci la feina i descobreixi com assolirà l'objectiu. La paraula escoltar és important. És bàsic fer una escolta empàtica i activa: escoltar l'alumne de veritat.

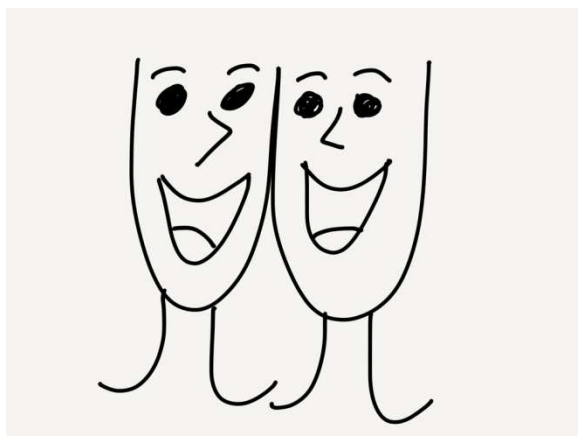
Aquesta metodologia ens pot ser molt útil quan fem una tutoria amb un alumne. Prèviament a la trobada li podem demanar que vingui amb un objectiu clar i, a partir d'aquest, podem començar a treballar la conversa. Durant el curs vam fer diferents pràctiques aplicables a la tutoria: l'alumne era sempre el que havia fet una reflexió prèvia de què volia treballar o millorar, de manera que quan arribava el moment de la tutoria, tot fluïa molt més.

Per exemplificar la conversa de què he parlat abans, en Francesc Sedó ens va parlar del *buda d'or* (títol d'una història de Jack Canfield) que tots tenim a dins. La història té una idea molt clara: que tots i cadascun de nosaltres té un buda d'or a dins. Sota una capa de por i d'inseguretats, tenim grans capacitats i fortaleses. El *coach-docent* ha de creure en el buda d'or dels alumnes, ha de veure en aquell alumne la possibilitat de créixer, de millora i de progrés. Només si creiem en els nostres alumnes, podrem guiar-los i ajudar-los.

Un dels aspectes que vam ressaltar quan parlàvem dels nostres alumnes és que hem de reforçar la seva autoestima. No podem partir del “no pots” o “no saps”, ni de les febleses dels nostres alumnes. Cadascun dels nostres alumnes és bo en alguna cosa, no cal que sigui lingüísticament, també pot ser bo cohesionant el grup, sent creatiu o aportant idees i experiències. Partint de les fortaleses i èxits dels nostres alumnes, la motivació per aprendre i la seva actitud seran les adequades perquè puguin aconseguir el seu objectiu.

Una altra part del curs que ens va agradar i que pensem que hem de recordar sovint és la capacitat que hem de tenir per motivar els alumnes. Si volem que aprenguin, no serveix gaire pensar que “vénen cansats, hi ha molta matèria, tenim poc temps, falten molt...”. La nostra funció és motivar-los perquè, siguin quines siguin les seves circumstàncies personals, tinguin ganes de venir a l'aula a aprendre. Possiblement la fórmula màgica no existeixi, però vam descobrir quatre idees, molt lògiques, per seguir: alegrar el dia, jugar, estar present i triar la nostra actitud.

És obvi que tenir sentit de l'humor és una gran qualitat. Cada professor té el seu tarannà i no podem demanar que els docents expliquin acudits o es posin a cantar a l'aula, però sí que és veritat que un moment divertit, fer una riallada en moments claus o simplement mostrar una actitud *alegre* pot fer que l'ambient sigui l'òptim perquè l'alumne tingui la predisposició ideal per a aprendre.

I per divertir-se o passar-ho bé, a qui no li agrada *jugar*? Sigui per competir o per col·laborar, o perquè potser hi ha premi quan s'acabi el joc... Jugar agrada a tothom. Els professors d'idiomes podem ensenyar la nostra matèria fent mil jocs, senzills o complexos, la majoria sense la necessitat d'utilitzar grans recursos. No cal que sigui un dia especial per jugar, podem incloure el joc en les nostres classes de manera ben natural i sovintejada.

En tercer lloc, si fem una activitat en la qual hem d'estar actius tenim l'èxit quasi assegurat. D'una banda, els docents hem d'estar *presents*: donar bé les instruccions, escoltar els alumnes i impulsar la seva curiositat, i d'una altra, hem de demanar als nostres alumnes que estiguin presents. La millor manera és implicant-los en el que fem. La seva "presència" hauria de ser imprescindible en tot allò que fan a l'aula, bé sigui pensant, escoltant, parlant amb els seus companys o descobrint coses.

Per últim, cal triar la nostra *actitud*. Ha de ser empàtica, positiva i activa. Hem de pensar en els nostres alumnes, hem de creure vivament en allò que fem i ho hem de demostrar. Només si tenim una actitud motivadora, la podrem contagiar.

I bé, podria explicar molt més, només han estat quatre pinzellades, però creiem que, si us agrada el tema, és millor que el descobriu vosaltres i que ho feu llegint una mica de bibliografia. Entre les moltes publicacions que es poden trobar al mercat us recomanem començar per les següents:

- *Qui s'ha endut el meu formatge?*, de Spencer Johnson
- *Fish! la eficacia de un equipo radica en su capacidad de motivación*, de Stephen C. Lundin
- *La bona sort*, d'Alex Rovira Celma y Fernando Trias de Bes
- *PNL per a docents: Millora el teu coneixement i les teves relacions (DESENVOLUPAMENT PERSONAL)* de Albert Serrat Sallent y Gregorio Casamayor Pérez
- *Sopa de pollo para el alma*, de Jack Canfield

Finalment, per la nostra part, a l'EOI Girona, amb voluntat de millora i de continuar creixent com a formadors i com a persones, no abandonarem la metodologia *coaching*. Ja tenim plans per a l'any que ve: farem formació al centre amb el mateix *coach* -un altre curs de 15 hores-, i després tenim un projecte més ambiciós, participar en un projecte europeu amb altres escoles de Bèlgica i Dinamarca per treballar el *coaching* amb docents d'escoles d'adults. Ja us ho explicarem!